

Il principe che non invecchiava mai

(Romania)

C'erano una volta un principe ed una principessa che desideravano moltissimo un figlio. Finalmente nacque un bambino, il quale però non smetteva mai di piangere. Chiamarono tutti i dottori e i saggi, ma nessuno riuscì a fermare il pianto del piccolo. Un giorno la mamma gli disse:

- Non piangere, ti darò tutto il mio regno e la principessa più bella come moglie!

Inutilmente: il bambino piangeva ancora a dirotto. Un altro giorno, dopo tante promesse tutte inutili, la mamma gli promise:

- Non piangere, ti darò la giovinezza senza vecchiaia e la vita senza la morte!

Come per magia, il bambino smise di piangere. Crebbe grande e bello, rallegrando i suoi genitori. Ma quando arrivò il suo ventesimo compleanno, andò a chiedere a sua madre quello che gli aveva promesso alla nascita. Con dolore la principessa gli rispose che non poteva mantenere la promessa.

Niente lo poté convincere ed il giovane decise di andare a cercare la giovinezza senza vecchiaia e la vita senza morte. Andò nelle stalle regali e cercò un cavallo per la lunga strada che l'aspettava. Tra tutti i cavalli che provò, nessuno gli piacque, finché vide un ronzino vecchio e magro, che subito si mise a parlare dicendo di dargli da mangiare brace.

Il giovane capì che non era un cavallo come tutti gli altri e obbedì. Appena mangiò la brace, il ronzino si trasformò in uno cavallo volante che disse:

- Padrone, io ho servito anche tuo padre, ascoltami perché solo con il mio aiuto riuscirai a trovare quello che stai cercando!

Così il giovane salutò i suoi e partì. Dopo tanta strada si fermò in un bel campo fiorito con tanti fiori che chiedevano di essere raccolti. Era il territorio della Cotoroanza, una strega maligna che mangiava gli uomini. Il giovane non riuscì a trattenersi, raccolse un fiore e la strega arrivò subito. Ma il cavallo consigliò il suo padrone, che riuscì a ferire la mano destra della strega. Lamentandosi, la strega pregò il giovane:

- Se mi lasci vivere e mi aiuti a guarire la mano, io ti faccio vedere la strada verso il posto che cerchi!

Il giovane acconsentì e, su indicazione della strega, arrivò nel territorio della Ghionaia, un orco spaventoso con tre teste, che viveva in un deserto pieno di scheletri. Il ragazzo non si spaventò, combatté con l'orco e gli tagliò una delle teste. Spaventato, l'orco lo pregò:

- Se mi restituisci la testa, ti dico dove si trova "la giovinezza senza vecchiaia e la vita senza morte"!

Così il giovane lasciò in vita l'orco e arrivò ad un bosco fitto e spaventoso. Il cavallo alato gli disse:

- Non avere paura, padrone, e tieniti forte che io volerò sopra il bosco!

E così fecero! Da sopra videro un bel castello in mezzo al bosco e scesero alla sua porta. All'improvviso, intorno a loro comparvero tutti i tipi di animali pericolosi, pronti a sbranarli. Il giovane pensò che questa volta era finita, quando dal nulla arrivò una fata che gli domandò stupita:

- Nessun omo è mai riuscito ad arrivare fino qua. Che cosa stai cercando?

- Cerco "la giovinezza senza vecchiaia e la vita senza morte" rispose il giovane stregato dalla bellezza di quella fata.

- Allora, benvenuto! Hai trovato quello che cercavi!

La fata calmò tutti quegli animali ed accompagnò il giovane dentro al castello, dove c'erano altre due fate altrettanto belle. Qui il giovane passò molto tempo in feste e banchetti, e niente disturbava la sua felicità. Non sentiva il tempo che passava, gli anni erano come i giorni ed il giovane principe non invecchiava più. Una sola cosa non gli era permesso: di andare in una valle che si chiamava la Valle del rimpianto.

Un giorno, mentre cacciava seguendo una lepre, passò senza volere nella Valle del rimpianto. Nello momento in cui mise il piede sopra quella terra, sentì il desiderio incontenibile di tornare a casa, dai genitori. Niente lo faceva più felice in quei posti e neanche le preghiere e le lacrime delle fate lo convinsero a cambiare l'idea di tornare a

casa. Montò a cavallo e ripartì verso casa. Però grande fu il suo stupore quando, passando sopra i territori di Ghionoaia e Cotoroanza, vide castelli e città con la gente che aveva tradizioni e vestiti diversi da quelli che ricordava lui, ed il castello di suo padre non c'era più! Era solo una rovina. Nessuno aveva sentito parlare del principe e il suo regno era tutto sotto la polvere. Il giovane si ammalò per la malinconia ed invecchiava in un giorno quanto gli altri in un anno. Così, con la barba lunga fino alla terra, si mise a cercare fra le rovine e trovò degli oggetti ricordi di quando era piccolo. Si mise a ricordare la sua vita nel castello.

E capì che, inseguendo la giovinezza eterna, aveva perso le cose più preziose: l'affetto dei suoi cari e la vita di ogni giorno.

PRINȚUL CARE NU ÎMBĂTRĂNEȘTE NICIODATĂ (ROMANIA)

Era odată un prinț și o prințesă care își doreau foarte mult un fiu. În final s-a născut un copil, care nu se oprea niciodată din plâns. Au chemat doctorii și înțelepții, dar nimeni nu a reușit să îl oprească din plâns.

Într-o zi mama i-a spus:

- Nu plânge, îți voi da tot regatul meu și prințesa cea mai frumoasă ca soție!

Inutil : copilul plângea din nou. Într-o altă zi după multe promisiuni toate inutile, mama i-a promis:

- Nu plânge, îți voi da tinerete fără bătrânețe și viață fără de moarte!

Ca prin magie, copilul s-a oprit din plâns. A crescut mare și frumos, bucurându-și părinții.

Dar când sosi a douăzecea sa aniversare, merse la mama și-i ceru ceea ce i-a promis la naștere. Cu durere prințesa îi răspunse că nu-și putea ține promisiunea. Nimic nu-l putea convinge pe tânăr în a se decide a căuta tineretea fără bătrânețe și viață fără de moarte. Merse la grajduri și ceru un cal pentru strada lungă care îl aștepta. Dintre toți caii ce încerca, nu-i plăcu nici unul, până când văzu unul bătrân și slab, care imediat începu a vorbi spunându-i să-i dea de mâncare.

Tânărul înțelese că nu era un cal ca toți ceilalți și îl ascultă. După ce a mâncat s-a transformat într-un cal zburător care spuse:

- Stăpâne, eu am ajutat și pe tatăl tău, ascultă-mă pentru că doar cu ajutorul meu vei reuși să găsești ce cauți!

Așa tânărul își salută părinții și porni.

După multă strada se opri pe un câmp cu flori foarte frumos care cereră a fi culese. Era teritoriul Cotoroanței, o ființă rea care mânca oameni. Tânărul nu reuși a se stăpâni și culese o floare și răutatea își făcu apariția imediat. Dar calul sfătui stăpânul său, care reuși să lovească mâna dreaptă a răutății. Plângând, răutatea îl rugă pe tânăr :

- Dacă mă lași vie și mă ajuți a-mi vindeca brațul, eu îți arăt drumul spre locul pe care îl cauți!

Tânărul fu de acord și la indicația vrăjitoarei merse în teritoriul Ghon aei un monstru îngrozitor cu trei capete, care trăia în plin deșert cu scheletele. Băiatul nu s-a speriat, a luptat cu monstrul și i-a tăiat un cap. Speriat, monstrul l-a rugat:

- Dacă îmi dai capul, îți spun unde se găsește "tinerete fără bătrânețe și viață fără de moarte"!

Așa tânărul lăsă în viață monstrul și sosi la o pădure deasă și înfiorătoare. Calul îi spuse:

- Nu aveți frică, stăpâne, și țineți-vă bine deasupra pădurii!

Și așa făcu! De deasupra au văzut un castel frumos în mijlocul pădurii și au coborât la poarta lui.

Deodată, în jur au apărut toate tipurile de animale periculoase, gata sa-l mănânce. Tânărul a crezut că de această dată era sfârșitul, când deodată apărură din nimic o fată care îl întrebă minunată:

- Nici un om nu a mai reușit să ajungă până aici. Ce cauți?
- Caut "tinerete fără bătrânețe și viață fără de moarte" răspunse tânărul minunat de frumusețea fetei.
- Atunci, bine ai venit! Ai găsit ce cauți!

Fata a calmat toate animalele și a acompaniat pe tânăr în castel, unde erau celelalte două fete frumoase.

Aici tânărul peterecu mult timp în petreceri și bancheturi și nimeni nu l-a deranjat în fericirea sa. Nu simțea timpul care trecea, anii erau ca zilele și tânărul prinț nu îmbătrânea. Un singur lucru nu îi era permis: să meargă într-o vale care se chema: Valea amintirii.

Într-o zi, în timp ce vâna urmărind un iepure, trecu fără să vrea prin Valea amintirii. În acel moment simți nevoia de a se întoarce acasă, la părinții săi. Nimic nu-l mai făcea fericit în acele locuri și nici lacrimile fetelor nu-l convinseseră să-și schimbe ideea de a se întoarce acasă.

S-a suit pe cal și a pornit înspre casă. Dar a fost surprins când a trecut prin teritoriile Ghionoaia și Cotoroanța, a văzut castelele și orașele cu oameni care aveau tradiții și haine diferite de ceea ce-și amintea el și castelul lui nu mai era! Era doar o ruină. Nimeni nu a auzit vorbind de prinț și de regat, era tot praf.

Tânărul s-a îmbolnăvit de melancolie și a îmbătrânit într-o zi cât alții într-un an.

Așa cu barba lungă până la pământ, a căutat printre ruine și a găsit un sertar din copilărie.

L-a deschis și a găsit obiecte care i-au amintit de când era mic. Și-a amintit viața la castel.

Și a înțeles că din tineretea sa eternă a pierdut lucruri prețioase: afectul părinților săi și viața de fiecare zi.

